

JAZZ FOR KIDS

Broodje poep van Ome Willem blijft favoriet

Met muziek kun je verhalen vertellen. Over verdriet, verliefdheid of blijdschap. Als Edwin Rutten dat doet, hangen niet alleen kinderen aan zijn lippen. Ook papa en mama zingen en swingen mee.

Door PIEN KOOME

WAGENINGEN • De vijfjarige Robin Rietman huppelt aan de arm van haar moeder naar Junushoff. In de zomervakantie heeft ze genoten van de herhalingen van *De Film van Ome Willem*. Nu kan ze Edwin Rutten in het echt zien. Tijdens een middagje interactieve jazz. Als onderdeel van het Rhine Town Jazzfestival brengt het Wageningse theater een speciaal kinderprogramma. En wie kan dat beter presenteren dan Ome Willem? Niet alleen weet hij als geen ander de kinderkoppen voor zich te winnen, Rutten maakte ook op zijn zestiende al zijn eerste jazz-elpee, samen met Rogier van Otterloo. Een perfecte combinatie dus. Robin stort zich in de hal van het theater meteen tussen de massa kinderen. Moeder Karin Horsman bekijkt het tafereel tevreden. „We gaan regelmatig naar kindervoorstellingen. Zelf ben ik niet zo gek op jazz, maar Edwin Rutten vind ik leuk. Voor mij is Ome Wil-

lem ook jeugdsentiment. Afgelopen zomer hebben we samen voor de tv gezeten. En Robin vond het geweldig. Vooral het 'broodje poep' natuurlijk." Junushoff puilt uit. De kinderen vooraan op de bankjes, ouders, opa's en oma's erachter. Als

Edwin Rutten op het podium klimt, in een geruit colbert dat strak gespannen om zijn lijf zit, twinkelen zijn ogen als vanouds aanstekelijk. Na één keertje 'zwoebidoebidoe', zijn er ook kinderen hier' brult de zaal meteen uit vol-

le borst mee. Samen met een pia-

nist, drummer en bassist wordt een vrolijk programma afgewerkt. En Ome Willem is het nog niet verleerd. Niet alleen toont hij zich een begenadigd zanger, ook weet hij moeiteloos de hele zaal te boeien. Kinderen stappen zonder schroom het podium op.

Voor de één zingt hij een zwoel liedje, met de ander speelt hij een toneelstukje en als hij kinderen uitdaagt om een instrument te komen bespelen, staan ze te dringen om aandacht.

Eén jongetje maakt zichzelf onsterfelijk door van de zenuwen het podium onder te kotsen, voordat hij een instrument heeft aangeraakt. Als Ome Willem aan komt rennen en zijn pet als emmertje aanbiedt, blijkt ook dat niet afdoende. De spuug druipt er dwars door heen. Er gaat een golf van meelij door het publiek. Maar Edwin Rutten gaat onverdroten door. Hij zoekt een nieuwe oma, want hij heeft er geen. Spontaan meldt een dame zich bij hem en weer volgt een vrolijk jazzdeuntje. Jong en oud smelt voor zijn grappen en muzikaliteit. Zijn klassieker 'deze vuist op deze vuist' wordt door iedereen luidkeels meegezongen. Vervolgens laat hij horen op hoeveel verschillende manieren dit liedje gespeeld kan worden. Hij is innemend en enthousiast. De kinderen hangen aan zijn lippen. Zijn muziek vinden ze prachtig. (Tussen de regels door leren ze van alles over een contrabas en een drumstel. En mogen ze zelf op de piano meespelen.) Hartstikke spannend natuurlijk. Maar het 'broodje poep' blijft favoriet. Dat heeft Ome Willem aan zichzelf te danken. Dat blijft eeuwig aan zijn kont hangen.

